Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de November 1900. 49de Aargang.

Hvorledes Evangeliet skal prædikes.

En Tale af Præsident George Q. Cannon.

(Fortsat fra Side 325.)

Jeg kunde fortælle om mange Tilfælde af den Slags; hvilken Virkning har det paa de Ældste? Det prøver deres Tro. De maa øve Tro paa Herren for at blive forsynede med det Nødvendige. De Ældste kunne bruge hele denne Eftermiddag og Aften til at omtale den forunderlige Maade, hvorpaa Herren har aabnet deres Vej og forsynet dem med de nødvendige Midler. Paa Sandwichs-Øerne mente vi engang, at det var nødvendigt at købe en Bogtrykker-Presse, Papir og alt det nødvendige Materiale, som udfordres til et Bogtrykkeri, for at kunne trykke en Oversættelse af Bibelen i dette Sprog. Det syntes umuligt at samle saamange Midler iblandt et Folk, som var saa fattigt, at det vilde føre Proces om en Kylling; men Herren beredte vor Vej, og det lykkedes os at fuldføre, hvad vi ønskede. Da Tiden kom, at vi skulde vende tilbage fra vor Mission, søgte vi Herren desangaaende, og det var underfuldt, hvorledes de Ældste bleve forsynede med Penge til at rejse hjem for. I tidlige Dage havde denne Kirkes Ældster ingen anden Maade at rejse eller at prædike Evangeliet paa. Der er endnu en stor Del af Verden, som vi maa advare. Istedetfor at overfylde engelsktalende Lande med Missionærer synes jeg, at vore Ældster skulde begynde at gaa mere til de Lande, hvor det engelske Sprog ikke tales, og øve Tro for Tungemaals-Gaven og for Gaven til at udlægge Tungemaal. Disse Gaver ere givne i denne Hensigt; de Ældste maa øve Tro paa Gud for at erhverve sig et fremmed Sprog, saa at de kunne gaa ud og advare Jordens Nationer og bringe dem Frelsens glædelige Budskab; thi Gud har sagt, at Folk skulle samles fra alle Lande for at forøge Zions Mangfoldighed. Enhver Nation maa besøges og Herren har sagt os, at naar vi ikke

kunne gaa, saa maa vi sende hans Ord og ikke lade det være, som det nu er. Lande, som ere mærkværdige i Historien, nogle af de efter Civilisationens Maalestok mest værdige Folk have aldrig hørt Evangeliet i deres eget Modersmaal! Gud har befalet os, at vi skulle prædike Evangeliet i alle Lande og til alle Folk, og naar vi have Mænd fra fremmede Nationer, som have forenet sig med Kirken, saa maa vi sende dem til deres Fædreland for at prædike Evangeliet, ligesaa snart som de ere istand dertil, saa at de kunne bære Vidnesbyrd om, hvad Gud har aabenbaret til dem. Herren har sagt, „lad enhver Mand blive advaret, og lad ham advare sin Næste". Det er enhver Mands Pligt at advare sin Næste og paa denne Maade udsprede Kundskab om Evangeliet. Tænk paa de Lande, hvori der for Øjeblikket ikke er nogen Ældste til at prædike, medens der i andre er næsten for mange, uden at de dog udrette meget. Sandt nok, de advare Folkene; men disse kunne meget hurtigere advares, hvis vi efterkomme Guds Befalinger, og vore Klæder ville være rene og fri fra denne Slægts Blod, hvad der er en meget vigtig Ting for os alle. Og Friheden vil følge os. I erindre, hvorledes det var i Tyskland, da vore Ældster først kom dertil. De bleve udstødte og maatte forrette deres Gerning i Hemmelighed. Broder Maeser, Broder Schoenfeld og andre, som vare døbte der, havde gjort det i Hemmelighed. De Ældste vare ukendte; havde de været kendte for Offentligheden, vilde de rimeligvis være blevne landsforviste. Mange bleve endda fængslede, og andre bleve forviste. Men Evangeliets Prædiken i dette Land, de Ældstes Nærværelse og deres Villighed til at lide Fængsling har haft den Følge, at Friheden er vokset der. De Ældste have mere Frihed nu end nogensinde. Hvis Fængsling er nødvendig, da lad de Ældste blive fængslede, og lad dem forlade sig paa Gud, som kan forsvare og udfri dem og berede deres Vej, saa at de maa kunne samle ud nogle (om det end kun er faa) Sjæle fra alle Nationer. For Nærværende er Prædiken af Evangeliet ligesom at samle Druer efter Vin-Høsten. Det er den Lignelse, som Profeten har brugt, og den er meget slaaende. Broder Barker har fortalt os om Ældsternes Arbejde i Australien. Den store Mængde forkaster Evangeliet; men der findes nogle faa ærlige Sjæle. Saadan er vor Stilling. Vi forvente ikke at omvende alle Jordens Indbyggere; men det er vor Hensigt at advare dem. Vi forvente at udsamle enhver ærlig Sjæl, og Resten er i Herrens Haand. Vi maa udfylde vore Pligter, saa at intet Folk skal kunne sige, at det aldrig har hørt om dette Værk, som Herren nu udfører her paa Jorden.

Jeg kunde ønske at se vore unge Mænd paatage sig dette Arbejde med større Iver, end de gøre. Mange have udvist stort Mod og stor Bestemthed og ere udgaaede uden Frygt; men der er, saa vidt jeg kan skønne, for mange, som ikke betragte Missioner i det rette Lys. Nogle ønske at gaa til Tyskland eller til et andet Land, fordi de kunne have

det godt der, tilsætte Penge og se Europas Mærkværdigheder. Det er ikke den rette Følelse, ejheller er det den rette Maade at prædike Evangeliet paa. Enhver Ældste skulde gaa ud, fuld af brændende Nidkærhed, og anse Menneskenes Sjæle som uvurderlige for Herren og med det faste Forsæt at gøre sit bedste for at frelse Menneskene fra det Onde, som er ivente. Med en saadan Attraa for Menneskenes Frelse vil han være i Stand til, hvis det er nødvendigt, at nedlægge sit Liv for Guds Værk. Jeg har sagt adskillige Gange i den sidste Tid, at hvis Herren vil give mig Helbred, saa vil jeg ligesaa gerne gaa paa Mission nu som nogensinde før i mit Liv; thi der er intet Arbejde, som kan maale sig med at prædike Evangeliet. Der er ingen Glæde, som kan lignes ved den, som en trofast Herrens Tjener har ved at forkynde Frelse til Jordens Beboere. Vore unge Mænd skulde være fulde af Kærlighed til deres Medmennesker og ikke tænke paa deres egne Bekvemmeligheder, som de kunne have, naar de komme til Tyskland eller til Stor-Brittannien eller til andre Lande, hvor de kunne bruge deres Penge og nyde Fornøjelser. Jeg siger eder, at det er imod Guds Villie at prædike Evangeliet paa den Maade eller at besidde denne Aand. Der er for mange Ældster somme Steder, og dog skrive de om flere. Uden Tvivl uddele de Skrifter i Landet, men Frugterne ere ikke i Forhold til Arbejdet. Jeg tænker, vi maa tage dem ud fra disse Lande og sende dem til andre. Hvem er i Portugal, i Frankrig eller i Donau-Fyrstendømmerne? Hvem er i Spanien? Det vilde naturligvis ikke være Visdom at sende dem dertil, saalænge den nuværende Følelse imod Amerikanerne eksisterer. Men hvem er i Ungarn, i Polen eller i Rusland med dets mange Millioner Mennesker? Er der ingen ærlige Sjæle i disse Lande? Er der ingen, som vil fryde sig ved Frelsens glædelige Tidender? Der er maaske Tusinder, som opsende deres Bønner til Gud, ligesom de gjorde i Amerika paa den Tid, da Evangeliet blev aabenbaret, som de gjorde i Stor-Brittannien og i andre Lande — Bønner til Gud om, at han vil aabne Vejen for dem, saa at de maa kende Sandheden, som den blev lært af Guds Tjenere i gamle Dage.

Brødre og Søstre, det er en alvorlig Sag for mig. Det bringer alvorlige Reflektioner. Det har i lang Tid virket stærkt paa mit Sind. Vi kunne sige meget derom, men maaske der er sagt nok nu; det er paa Tiden, at vi maa slutte Mødet. Men jeg kunde ønske at indprænge den Følelse i de unge Mænd at maatte opvokse med en Attraa til at prædike dette Evangelium for at advare Folk allevegne, og gøre det paa den Maade, som Gud har befalet. Lad dem have Tillid til ham, og han vil aabne Vejen for dem. Han har endnu aldrig undladt at opfylde sine Løfter. Han har forsynet de Ældste med Penge, Føde og Klæder; han har aabnet Dørene for dem, fordi de gik som hans Tjenere og bad med Bekymring, som de gik, og Gud har velsignet dem og givet dem Sjæle

til Løn, og de ville glæde sig i Guds Rige med disse Sjæle, som ere bragte til Sandhedens Erkendelse ved deres Vidnesbyrd og Arbejde. Det vil blive en lykkelig Tid for dem. Vi have i denne Kirkes tidlige Ældster et opmuntrende Eksempel. Vi behøve ikke at tænke, at Guds Arm er forkortet, og at han ikke kan beskytte os nu ligesaa godt som forhen. Han er ikke fattigere. Alt, hvad der er paa Jorden, er hans, og han er ikke forarmet paa nogen Maade. Han vil forsyne os, hvis vi ville forlade os paa ham. Og naar vore Ældster da komme tilbage efter at have rejst paa den Maade og prøvet Herren saaledes, ville de være fulde af Tro og mægtige Mænd paa Jorden. Dette er, hvad der udgjorde dette Folks Styrke i forbigangne Dage. Da Brigham Young, Heber og Resten af de Tolv forlode Nauvoo, vare de Mænd, som havde prøvet Gud. De vidste, at han hørte og besvarede deres Bønner, og at han vilde aabne og berede deres Vej. De vare Mænd, fulde af mægtig Tro, og denne Tro havde de opnaaet ved punktlig at gøre de Ting, som Gud havde befalet dem at gøre. Og saaledes har det været siden. Jeg veed, at det første Præsidentskab og mange andre ledende Brødre i deres Missions Arbejder rejste og prædikede, som Herren havde befalet i hans Aabenbaringer, og det har været en stor Hjælp for vor Tro, at vi have prøvet Herren. Paa denne Maade have vi ogsaa prøvet Jordens Indbyggere, hvorsomhelst vi have været.

Jeg beder ydmygeligen i Jesu Navn, at Gud vil velsigne os og fylde os med sin Hellig-Aand, dygtiggøre os til at „leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund", og i Tidens Løb frelse og ophøje os i hans Nærværelse. Amen.

Konferencen i København.

De Sidste-Dages Hellige i København mødte til Konference Lørdagen den 27. Oktober i Lokalet, St. Pederstræde 45, og Søndagen den 28. i Lille Kannikestræde 5.

Nærværende vare: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident James Thomsen, Præsident A. G. Lundstrøm fra Malmø, Præsident H. F. F. Thorup fra Aarhus, Ældste P. P. Anderson fra Esbjerg, Jens Jensen, Skriver for „Skandinaviens Stjerne", C. A. Carlson, Skriver for »Nordstjärnan«, samt følgende Ældster: Julius C. Andersen, N. P. Nielsen, John F. Petersen, Lorenzo Andersen, N. P. H. Roholt, Lars Petersen, Niels Frederiksen, Oluf Johnsen, Oliver Christiansen, Thorvald S. Jensen, Christian F. Olsen, James P. Johnsen, Christian Sørensen, James P. Christensen, C. J. Plowman og Niels M. Jakobsen.

Lørdag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident James Thomsen bød de tilstedeværende velkommen og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Ældste Lars Petersen sagde, at vi lade alle tænke og tro, som de behage, og ønske at nyde samme Rettigheder. Folk ønske, at vi skulle gaa til Hedningerne, fordi de ikke kunne forlade deres Børne-Lærdomme. Han beviste, hvorledes Kristi sande Lære blev forfalsket, og andre Ceremonier bleve optagne i dens Sted, ogsaa hvorledes Myndigheden til Embedets Forvaltning blev borttaget fra Jorden og siden gengivet, hvilket vi forkynde. En Sang blev sunget til Afveksling. Ældste N. M. Jakobsen glædede sig i dette Evangelium uanset Modstanden, som en mørk og kold Verden giver; han haabede at være i Stand til at modstaa alle Prøver og om muligt drage Fordommens mørke Slør af Folket, saa de kunne se Lyset. Ældste C. J. Plovman sagde, at alle burde betænke deres Tilværelse og lære Lydighed; thi Livet er kort, naar vi betragte Evigheden. Der findes mange Trosbekendelser, og det er umuligt, at Gud kan have stiftet dem alle; thi Paulus skriver i Efeser Brevet, at der kun skal være „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader", og han skriver endvidere til Galaterne, at „om vi eller en Engel fra Himmelen prædikede et andet Evangelium for Eder end det, vi have prædiket, han være en Forbandelse". Ældste F. S. Jensen sagde, at Aarsagen til, at Folk forfølge os, er, at vi forkynde samme Lærdomme, som Kristus og hans Apostle lærte. Han raadede alle til at læse Bibelen; thi der omtales det samme Evangelium og forskellige Kendetegn derpaa. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndagmorgen Kl. 10. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident H. F. F. Thorup sagde, at den Aand, som gør sig gældende nu, er ikke den samme som for tyve Aar siden. Folket synes kun at være modtagelige for Forlystelser, og de huske ikke paa Søndagen. Hvor taknemlige burde vi ikke være, som have et højere og ædlere Maal! Hvis vi ikke opfylde disse Bud, som Herren har givet os, kunne vi ikke modtage disse Velsignelser, som ere forjættede de trofaste. Taleren havde stor Glæde i at raabe Omvendelse til Folket og bære sit Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed og om, at Joseph Smith var en Guds Profet. Præsident A. G. Lundstrøm var glad ved at mødes med de Hellige i København; han sagde, at den samme Aand er raadende, hvorsomhelst vi møde Sidste-Dages Hellige. Vi ere alle satte her paa Jorden i en bestemt Hensigt, nemlig for at lære at kende den eneste sande Gud, hvilket er det evige Liv. Hvad vilde vor Stræben gavne os, dersom vi ikke havde Haab om Belønning? Det er af stor Vigtighed for alle at kende og forstaa Tiden, hvori vi leve. Vi lære ikke af Bibelen, at Guds Tjenere skulle vandre paa Roser igennem Livet, men at de skulle forfølges for Kristi Navns Skyld; da alle skulle gøre Regnskab for deres

Gerninger, bør vi søge Guds Aands Vejledning i alle vore Foretagender.

Præsident Thomsen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter samt Præsidentskabet over den europæiske Mission, Andreas Peterson som Præsident for den skandinaviske Mission og James Thomsen som Præsident over Københavns Konference, til at opholdes i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

En Sang blev sunget til Afveksling. Ældste Oliver Christiansen var glad ved at kunne bære sit Vidnesbyrd til sine Medmennesker om dette sidste Dages herlige Værk; han undredes over, hvorledes Folk, som ikke kende os, kunne have noget imod os, og bad alle undersøge, før de fordømme os. Ældste Christian Sørensen viste, at Kirken, som vi repræsentere, har Fuldmagt fra Gud, og at vi ere retteligen bemyndigede til at forkynde Kristi Evangelium. Vi ere satte her paa Jorden for at udarbejde os en Frelse i Guds Rige og burde derfor, som Paulus siger, „forbigaa Begyndelses-Læren om Kristo og skride frem til det Fuldkomnere". Ældste Niels Frederiksen beviste, hvor nødvendigt det var at genoprette Guds Kirke her paa Jorden, og at Evangeliet skal forkyndes for alle Folk før Kristi anden Tilkommelse. Ældste J. P. Christensen glædede sig ved atter at mødes med Ældsterne; han bar sit Vidnesbyrd om, at den Engel, som Johannes saa, har besøgt Jorden, og vi bære Vidnesbyrd derom. Folk sige, at de have Tro, men deres Gerninger bevise det ikke. Han hentydede til de Tegn, som skulle følge den sande Kirke, og opfordrede de oprigtige til selv at undersøge. Ældste N. P. H. Roholt sagde, at Tiden nærmede sig for Kristi anden Tilkommelse, thi Profetier om Krig og Rygter om Krig og Ødelæggelse af al Slags gaa i Opfyldelse hver Dag. Han formanede Folket til ikke at gøre, som de gjorde i Noæ Dage, thi Gud vilde udsende sine Straffedomme, naar Tiden kommer. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident James Thomsen sagde, at disse Dage ere af største Betydning, fordi Gud udfører et stort Værk, som er tydeligt for alle, som give Agt derpaa. Menneskene vandre i Ugudelighed, som har et Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. De prædike uden at være kaldte, derfor have de ejheller nogen Fuldmagt, og dette er uden Tvivl Aarsagen til den herskende Splidagtighed. Det er umuligt, at alle kunne have Ret, derfor bør vi undersøge den Lære, som følger Bibelens Ord. Ingen kan indkomme i Guds Rige uden gennem Daaben, og den, som forretter Handlingen, maa have Fuldmagt. Mange oplæres til at prædike og gøre det til en Næringsvej ligesom andre Foretagender. Ældste C. F. Olsen sagde, at han forkyndte Kristi Evangelium i Forening med de andre Ældster uden Løn eller Godtgørelse, og de forlade sig ejheller paa verdslig Kundskab, men paa en højere Magt med Hensyn til, hvad de skulle

sige. De vise Ydmyghed og Lydighed og gaa, hvor de ere sendte, for at forkynde det glade Budskab. Vi se af Pauli Eksempel, at Lærdom ikke kan frelse Individet, men Menneskene maa først ydmyges og siden gennem Daaben optages som Medlemmer af Kristi Kirke. Folk nedsætte os, fordi, som de sige, kun fattige tilhøre os, men Bibelen siger, at Evangeliet skal prædikes for de fattige. Hvad sagde Frelseren om den rige? „Det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at indgaa i Guds Rige." Hvad monne dette mene? Rigdom frelser ingen. Søg Gud over alle Ting, og I skulle modtage en Glæde, som ingen anden Magt kan give. Ældste N. P. Nielsen var glad ved den Lejlighed, han havde til at fremstille Guds saliggørende Evangelium for denne Slægt, og vi, som ere Deltagere deri, burde være taknemlige derfor. Vi kunne se, hvorledes Menneskene ere opvoksede i mørke Traditioner. Det er Herrens Hensigt at bruge os til at advare Folket for de Ødelæggelser, som ere for Haanden, for at de kunne omvende sig fra sine Synder, og vi burde være dem behjælpelige deri. Han haabede, at den Tid aldrig vilde komme, da vi vare uværdige dertil, thi Fejlen vilde i saa Fald være paa vor Side. Han formanede alle til at leve i Overensstemmelse med Guds Bud, saa at de kunne blive regnede blandt hans lydige Børn. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Præsident Andreas Peterson talte i Aftenmødet; han omtalte nogle af de Profetier, som findes i Bibelen og allerede ere opfyldte, samt nogle, som ere givne i denne Slægt ved Profeten Joseph Smith, af hvilke en Del ere opfyldte, medens andre, hvis Opfyldelses-Tid endnu ikke er kommen, ere lige saa sikre paa Fuldbyrdelse. Han viste, hvorledes alle skulle blive dømte paa den kommende Dag efter de Gerninger, som de have udført her i Livet, og bad alle leve saaledes, at de kunne blive blandt dem, som Herren vil tage til sig.

Præsident James Thomsen fremstod og takkede paa en hjertelig Maade alle, som havde været behjælpelige med at gøre Konferencen saa behagelig, og han haabede, at alle, som havde besøgt os, maatte drage Fordel deraf. Konferencen sluttedes med Sang, og Bøn af Præsident Thomsen.

Om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter samt modtoge gode og praktiske Raad og Lærdomme af Præsidenterne Andreas Peterson og James Thomsen. I de sidste 7 Maaneder er følgende Arbejde udført i Konferencen af 17 Missionærer: 19,596 Skrifter og 86 Bøger uddelte, 4,227 evangeliske Samtaler; 387 Møder afholdte; 49 døbte; 8 Børn velsignede; 14 emigrerede; 1 død og 2 udelukkede.

Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde som følger: i Københavns Gren: James Thomsen, Julius C. Andersen, N. P. Nielsen, John F. Petersen og Lorenzo Andersen; i Helsingør: N. P. H. Roholt;

i Holbæk: Lars Petersen og Niels Frederiksen; i Slagelse: Oluf Johnsen og Oliver Christiansen; i Næstved: Christian F. Olsen og James P. Johnsen; i Lolland-Falster: Christian Sørensen og James P. Christensen; paa Bornholm: C. J. Plovman og Niels M. Jakobsen.

Et Søndagsskolemøde afholdtes om Aftenen, som viste, hvilke Fremskridt Skolen havde gjort siden sidste Konference. Præsident Peterson udtalte, at siden disse specielle Søndagsskolemøder begyndte for halvandet Aar siden, have Søndagsskolerne i hele Missionen gjort stor Fremgang og han haabede, at de vilde vedblive dermed.

C. A. Carlson, Skriver.

Den 15de November 1900.

Det varme Haandtryk.

Hvis alt det gode, som er udrettet i denne Verden ved det ægte Venskabs hjertelige Haandtryk, kunde nedskrives, vilde det overfor Verden virke fordelagtigt som et Middel til at reformere, og det vilde mere end nu blive anvendt for at gøre Menneskene lykkelige. Det er en af de simpleste Maader, hvorpaa vi kunne udtrykke Venskab, og det gør altid et hjerteligere Indtryk end de blotte Ord. Naar Hjertet er for fuldt til, at man kan udtale sig, vil et varmt Haandtryk tale tydeligere end Ord, og Mindet om det vil glæde den trætte rejsende, naar han er langt borte, og med uimodstaaelig Magt drage Hjertet tilbage til de kære i Hjemmet. Naar Hjertet er nærved at briste af Sorg over den elskede, som er borttagen fra os, og trøstende Ord kun vilde falde som tomme Lyde, da vil et varmt og hjerteligt Haandtryk, til Grund for hvilket der ligger dyb Sympati, gøre meget til at lindre den Smerte, som kun Tid og guddommelig Hjælp helt kan borttage.

Det kolde Haandtryk vil ofte røbe det overfladiske i en Hyklers smigrende Ord, medens det inderlige og varme Haandtryk vil betegne et varmt Venskab, som, hvis det ikke kunde udtrykkes paa denne Maade, vilde forblive skjult i dens Hjerte, som af Mangel paa Sprogkyndighed ikke var i Stand til at forme sine Ord paa en passende Maade, eller hvis stammende Tunge ikke formaaede at udtrykke det inderlige i det deltagende Hjerte, som ofte kan skjules under et mindre tiltrækkende Ydre. Tungen kan tjene som et Meddelelses-Middel mellem Fornuftvæsener, men der er intet Meddelelses-Middel, der som det varme Haandtryk kan bringe et Hjerte i kærlig Berøring med et andet, og som kan

lyde og genlyde med stedse tiltagende Kraft. Det er gensidigt saliggørende ligesom Barmhjertighed; thi det velsigner baade den, som giver, og den, som tager.

Ord, der udtrykke Venskab, Sympati og Medynk, kunne optages paa forskellig Maade og udtydes til Fordel for den, der anvender dem, men det varme Haandtryk kan ikke misforstaas, eftersom det kun interesserer Vedkommende; desuden har det Lighed med vor Frelsers Befaling; „Lad ikke din venstre Haand vide, hvad din højre gør." Den almindelige Skik iblandt de Sidste-Dages Hellige, at give venskabelige og broderlige Haandtryk, hjælpe uden Tvivl meget til at tilvejebringe den Enighed og Samvirken, som Frelseren hentydede til, da han bad om, at hans Disciple maatte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen, thi det Hjerte maa sandelig være haardt, som ikke bliver venligt stemt ved et hjerteligt Haandtryk. Der opstaar ofte en Adskillelsens Taage iblandt Venner, der, hvis den faar Lov til at samle sig, vil blive til et Mistroens Mørke, medens et varmt og venligt Haandtryk, ledsaget af et venligt Blik, mulig kan sprede dette Mørke og bringe Solskin ind i det tvivlende Hjerte.

I Familien, i Vennekredsen og i enhver Afdeling af de menneskelige Samfund burde det kærlige Haandtryk benyttes til at tilvejebringe den Tilstand af „Fred paa Jorden og Guds Velbehag i Menneskene", der saa ofte er omtalt som meget ønskelig, og til hvilken enhver sand Kristen ser hen som det endelige Resultat af Jesu Kristi Evangelium.

(A. W. i Imp. Era.)

Ankomst. Den 28. Oktober ankom følgende Missionærer fra Zion: Niels C. Rasmussen fra Salina, John H. Berg Basalt, Idaho, Andrew P. Christoffersen, Lehi, Ole E. Olsen jun., Provo, Nephi M. Nielsen, Levan, John P. Jensen, St. Charles, Idaho, Søren Christensen, Levan, Albert E. Johnson, Preston, Idaho, Nephi C. Waldstrøm, Lake Town, Anthon F. Andreasen, Eden, Peter Jensen, Paradise, James C. Peterson, Colonia Juarez, Mexico, James Johnson, Preston, Idaho, Andrew D. Mortensen, Preston, Idaho, Gustave Forsberg, Salt Lake City og Hyrum J. Hansen, Brigham City. Vi byde dem alle hjertelig velkommen.

Beskikkelser. Niels C. Rasmussen og Anthon F. Andreasen beskikkes til at arbejde i Københavns Konference; John H. Berg og Peter Jensen beskikkes til at arbejde i Bergens Konference; Andrew P. Christofferson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference; Ole E. Olsen jun. beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference; Nephi M. Nielsen og James Johnsen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference, John P. Jensen og Hyrum J. Hansen beskikkes til at arbejde i

Göteborgs Konference, Søren C. Christensen, Albert E. Johnsen, James C. Petersen og Edvard D. Mortensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference, Nephi C. Waldstrøm og Gustave Forsberg beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Afløsninger og Beskikkelse. August W. Ossman løses fra at virke i Göteborgs Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Zion; Thorvald S. Jensen løses fra at virke i Københavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Konferencen i Aarhus.

Lørdag den 13. og Søndag den 14. Oktober afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Borupsgade Nr. 14. Konferencen aabnedes med Sang og Bøn. Konference-Præsident H. F. F. Thorup fremstod og bød de tilstedeværende velkommen; han udtalte Ønsket om, at vi maatte tilbringe en behagelig Tid sammen i denne Konference.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, H. F. F. Thorup, Konference-Præsident, Peter Frost, Casper Andreasen, John Christensen, R. A. Rasmussen, H. C. Hansen, Christian Canutsen, N. P. Hansen, Niels Nielsen, P. P. Andersen, L. Christoffersen, C. V. Christoffersen, Christian Christensen og C. H. Christiansen.

Den første Taler var John Christensen, som i Korthed omtalte sin Virksomhed, siden han kom til at arbejde i Esbjerg; han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed samt berørte nogle af dets første Principper. Chr. Canutsen omtalte Evangeliets fire første Principper, dvælede særlig ved Daaben, beviste Nødvendigheden af denne og Maaden, hvorpaa den skal udføres, samt gav Forklaring om den Myndighed, der udfordres for at kunne forrette Evangeliets Ordinanser.

R. A. Rasmussen talte om det samme Emne og beviste af den hellige Skrift, at ingen kan være Præst, uden at han er kaldet af Gud. Koret sang Salme Nr. 69.

Niels Nielsen beviste, at det, de Sidste-Dages Hellige forkynde, stemmer overens med Bibelen. Han opmuntrede dem, som ikke kendte Sandheden, til at undersøge den Lære, som vi forkynde, og sammenligne den med den hellige Skrift.

Casper Andreasen bar Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Sandhed og opmuntrede alle, som ikke forstod dette, til at bede til Gud om Vidnesbyrd desangaaende; de vilde da erholde et saadant ifølge Apostelen Jakobs Ord. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Præsident H. F. F. Thorup stod frem og foreslog Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, endvidere foreslog Platte D. Lyman som Præsident over den europæiske Mission med James L. Mc. Murrin og H. W. Naisbitt som hans Raadgivere, samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, H. F. F. Thorup som Præsident over Aarhus Konference samt Missionærerne, som virke deri; alle Forslag vedtoges enstemmigt. P. P. Andersen udtalte sin Glæde over at være en Sandhedens Budbærer og bar Vidnesbyrd om Værkets Guddommelighed. Peter Frost bar ogsaa Vidnesbyrd og beviste, at denne er Jesu Kristi Kirke formedelst Tegnene, som følge den; han talte om Visdomsordet og formanede indstændigt de Hellige til at efterleve dette og blive velsignede.

En Salme blev sunget til Afveksling.

Præsident Andreas Peterson fremstod og tog som Tekst for sin Tale Salmen: „Vi atter forsamlede ere." Han gav Forklaring om Kirkens Organisation og Maaden, hvorpaa Embedsmænd kaldtes, og beviste, at denne var nøjagtig, som den var i Kristi Tid. Taleren gjorde et Uddrag af forskellige Ting, vi som Hellige vare pligtige at efterleve; han nævnede saaledes, at vi i denne Formiddag havde opløftet vore Hænder for at opholde Guds hellige Præstedømme, og vi burde erindre dette; vi have givet Løftet, og det er vor Pligt at opfylde det saavelsom andre, der ere meget vigtige; han omtalte Visdomsordet og opmuntrede alle til at efterleve det og modtage de Velsignelser, som Gud har lovet dem, som gøre saaledes. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Præsident Thorup fremstod og udtalte sin Glæde over at være agtet værdig til at gaa tilbage til sit Fødeland for at prædike Evangeliet for sine Landsmænd. Taleren opmuntrede de Hellige til at leve deres Religion, leve ret for Gud og stedse erindre vore Bønner og have indbyrdes Kærlighed. Han bar Vidnesbyrd om Profeten Josephs Smiths guddommelige Mission og udtalte, at dette Værk vil gaa fremad; thi det er af Gud og er hans. Koret sang.

F. F. Samuelsen nævnede Maaden, hvorpaa vore Ældster fremstaa, nemlig uden nogen Forberedelse. Han opfordrede sine Venner til at undersøge den Lære, som vi forkynde, saa at de kunde blive delagtige i de Forjættelser, som Herren har lovet sine Trofaste og opmuntrede de Hellige til at være trofaste, som om det var den sidste Dag, de levede.

C. V. Christoffersen bar Vidnesbyrd om, at Engelen, som omtales i det 14. Kapitel af Johannes Aabenbaring, har gæstet Jorden; det hellige Evangelium er gengivet i Forbindelse med Guds Præstedømme, og Evangeliet bliver nu forkyndt ligesom i Frelserens Dage.

C. H. Christiansen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse.

Lars Christoffersen udtalte sin Glæde over Sandheden og Lejligheden, han havde til at forkynde Evangeliet for sine Medmennesker. Chr. Christensen udtalte sig paa lignende Maade. H. C. Hansen talte om, hvor nødvendigt det var, at Evangeliet blev gengivet, efter at det havde været borttaget; han bar Vidnesbyrd om Gengivelsen og beviste, hvorledes den oprindelige Daabs-Maade er bleven forfalsket af Menneskene. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8. Efter Sang og Bøn talte Præsident Andreas Peterson over 1. Mose Bog 1, 9. Han viste, at Jorden var frembragt af Vandet, samt at den 1656 Aar senere gennemgik Vanddaaben ved Syndfloden; der var en vis Lighed imellem Menneskene og Jorden, idet de fødes paany, naar de nedgaa i Daabens Vande. Han fremstillede Frelserens Daab, i hvilken vi have et Eksempel, og at Faderen ved denne Lejlighed udtalte sin Velbehagelighed over Handlingens Udførelse. Han fremhævede Frelsens Plan som et Helt og viste, hvilke Velsignelser, der tildeles dem, som modtage den og leve retteligen for Gud.

Koret sang, og Præsident H. F. F. Thorup ytrede sin Taknemlighed mod alle, som havde været behjælpelige med at gøre Konferencen saa behagelig, som den har været. Konferencen sluttedes med Sang, og Bøn af Præsident Thorup.

Mandagen den 15. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference, samt modtoge Raad og Lærdomme fra Præsidenterne Andreas Peterson og H. F. F. Thorup. Ifølge den oplæste Rapport var følgende Arbejde udført: 20,482 Skrifter og 592 Bøger omsatte; 14,406 Fremmedes Huse besøgte; 7,064 evangeliske Samtaler; 566 Møder afholdte; 40 døbte; 16 Børn velsignede; 16 emigrerede; 4 døde og 1 udelukket.

Konferencen bestaar af 7 Grene og et Distrikt; den har 14 Missionærer, hvilke bleve kaldede til at virke paa følgende Pladser: Aarhus Gren: H. F. F. Thorup og Christian Canutsen; Esbjerg Gren: John Christensen og Parley P. Andersen; Grenaa Gren: N. P. Hansen og Christian Canutsen; Horsens Gren: R. A. Rasmussen og L. Christoffersen; Odense Gren: Casper Andreasen og Christian H. Christiansen; Randers Gren: Peter Frost og Christian Christensen; Silkeborg Gren: H. C. Hansen og C. V. Christoffersen; og i Viborg: Niels Nielsen.

Et Søndagsskolemøde afholdtes om Aftenen Kl. 8 med et vel udført Program, som viste Skolens Fremgang. Gode Raad og Lærdomme bleve givne til Lærere og Elever, og alle bleve opmuntrede til at gøre deres bedste for Skolens Fremgang.

P. C. Christiansen, Skriver.

Konferencen i Malmö.

Lørdag den 20. og Søndag den 21. Oktober afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Tempelordenens Lokale, Östra Promenaden 3, Malmö.

Nærværende vare: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident Anders G. Lundstrøm samt følgende Missionærer: August Mineer, B. P. Textorius, Emil J. Isakson, Olof Olson, John Pehrson, Swen W. Nielson, Oke Oberg, Swen J. Nielson, Ola Larson, Peter V. Bunderson, William Olson, Almar O. Larson, John A. Pearson, Martin Jönson og Charles D. Ahlstrøm.

Første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident A. G. Lundstrøm bød alle et hjerteligt Velkommen og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Ældste P. V. Bunderson sagde, at det Evangelium, vi forkynde, er det samme, som Bibelen lærer. Han talte om Kristi Mission og hans Forsoning samt om, hvorledes han blev døbt; derved gav han et Eksempel til Verden om, hvorledes denne Handling skulde forrettes. Ældste A. Mineer berettede, hvorledes Herren havde talet til Jorden i disse sidste Dage og givet sine Tjenere Fuldmagt til at forkynde Evangeliet. Han sagde, at det Evangelium, som vi forkynde, er det eneste saliggørende for Menneskene, dersom de modtage det, men dets Forkastelse vil bringe Fordømmelse.

En Sang blev sunget til Afveksling.

Ældste Martin Jönson beviste, at Bibelen lærer kun eet Evangelium, og dette er letfatteligt, blot Menneskene undersøge det med et oprigtigt Hjerte. Det er ikke nok at blivt døbt; vi skulle vedblivende leve et retskaffent og helligt Levnet og forblive trofaste indtil Enden. Præsident Andreas Peterson sagde, at nogle af de tilstedeværende maaske forundres over Maaden, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige holde deres Møder, idet saa mange tale i et Møde og bære deres ydmyge Vidnesbyrd om den store og forunderlige Gerning, som nu skrider frem paa Jorden, men da vi erkende andre Samfunds Ret til at ordne deres Møder, som de finde mest ønskeligt, vove vi at haabe, at vi maa nyde samme Rettigheder. Vi bære Vidnesbyrd om dette sidste Dages store og herlige Værk og om, hvorledes alle skulle svare for deres egne Gerninger for den Højestes Domstol, hvad enten de ere gode eller onde. Han sagde, at alle, som annamme Kristi Evangelium, skulle have Del i den første Opstandelse, i hvilke vi som et Folk forvente at tage Del, medens i den anden Opstandelse alle skulle have Del, enten de ere onde eller gode. Vore Missionærer advare Menneskene og raabe: Gør Bedring, omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbte i Vand til Syndernes

Forladelse af saadanne, som ere bemyndigede dertil, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalægning! De Sidste-Dages Hellige skulle leve saaledes, at de kunne være et Eksempel for Verden. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 10 Søndag Morgen, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident A. G. Lundstrøm foreslog Kirkens Autoriteter samt Præsidentskabet over den europæiske Mission og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission samt Anders G. Lundstrøm som Præsident over Skåne Konference. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Ældste Ole Larson sagde, at de Lærdomme, som forkyndes af os, ere de samme, som Kristus prædikede, medens han vandrede paa Jorden, og de Embedsmænd, som ere foreslaaede til Opholdelse, ere i Overensstemmelse med den oprindelige Kirke, som er genoprettet ved Aabenbaring fra Himmelens Gud til den Slægt, hvori vi leve. Ældste John A. Pearson bar sit Vidnesbyrd om, at denne er Jesu Kirke, og den har alle de Gaver og Kræfter, som den oprindelige Kirke havde. John Pehrson bar et lignende Vidnesbyrd.

Til Afveksling blev en Salme afsunget. Præsident A. G. Lundstrøm ønskede at bære sit Vidnesbyrd i Forening med Brødrene; han forklarede Evangeliet, som det læres i Bibelen. De forskellige Trossamfund have kun en død Religions-Form; thi Kraften deraf er tabt. Han sagde, at Forfølgelse følger med sand Religion; og der findes mange ærlige og oprigtige Mennesker, men de ere forvildede ved Traditioner og falske Religioner. Ældste Olof Olson sagde, at vi fremstaa ikke for Folket som lærde Mænd, men vi bære i al Enfoldighed vort ydmyge Vidnesbyrd om det store Værk, som Herren atter har oprettet. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Om Eftermiddagen Kl. 4 talte efter Sang og Bøn Ældste O. Oberg om Enhed i Troen i Kristi sande Kirke. Verden beder, at Guds Rige maa komme til Jorden; vi forkynde, at dette Rige er genoprettet paa Jorden, skønt Folk ej ville tro derpaa. Ældste B. P. Textorius talte om nogle af sine Erfaringer, siden han var i Malmö for 28 Aar siden. En Sang blev sunget til Afveksling.

Præsident Andreas Peterson fremstod og sagde, at Gud er den samme i Dag, som han var i Gaar, og vil forblive den samme i al Evighed. Han omtalte, hvorledes Noah prædikede i 120 Aar, og kun 8 Sjæle bleve frelste fra Undergang i Syndfloden, som Gud udgød over Jorden, samt hvorledes Filippus udlagde Frelsens Plan til den ætiopiske Kammersvend, og hvorledes de paa Vejen kom til noget Vand, hvor Kammersvenden blev døbt og annammede det Vidnesbyrd, at Læren var fra Gud. Hvis vi følge dette Eksempel, hvilket er vor Pligt, skulle vi opstaa og blive belønnede eller straffede, alt efterhvor vore Handlinger have været. Vi skulle først søge Guds Rige, og dersom vi gøre det, er

det os lovet, at alt andet skal tillægges os. Han formanede alle til at søge Herren, de ville ikke angre det; det er alles Pligt at undersøge, om Læren er frelsende og saliggørende. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Om Aftenen Kl. 8 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson talte over de ti Bud og om, hvorledes Gud kun talte til Israel gennem sin Tjener Moses. Han forklarede det første Bud: „Du skal ikke have andre Guder for mig," og omtalte, hvorledes Gud besøgte Abraham og bød ham, at han skulde ofre sin Søn Isak, samt det store Løfte, som Gud gav ham, at i hans Sæd skulde alle Jordens Slægter velsignes, og hvorledes Gud brødes med Jakob. Denne Gud er den samme, som vi dyrke. Han formanede alle til ikke at gentage Guds Navn for meget under Bønnen og derved gøre Misbrug deraf. Han lagde særlig Vægt paa det femte Bud, at hvis nogen tager et Liv, tager han noget, han ikke kan erstatte. Ligeledes er det med det sjette Bud. Han formanede de Hellige til altid at erindre de Pagter, som de have sluttet, saa at de kunne erholde de Velsignelser, som ere beredte for dem. Efter Sang sluttedes Konferencen med Bøn af Præsident A. G. Lundstrøm.

Mandagen den 10. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave deres Rapporter over Værkets Fremgang siden sidste Konference samt modtoge passende Raad og Lærdomme af Præsidenterne Andreas Peterson og A. G. Lundstrøm.

I Konferencen, som bestaar af 5 Grene med 16 Missionærer, er følgende Arbejde udført: 8,066 Skrifter og 151 Bøger uddelte, 5,339 Fremmedes Huse besøgte; 1,817 evangeliske Samtaler; 360 Møder afholdte; 12 døbte; 3 Børn velsignede; 15 emigrerede; 8 døde og 2 udelukkede.

Missionærerne bleve kaldte til at virke som følger: I Malmö Gren: A. G. Lundstrøm, August Mineer, P. O. Bunderson og Olof Olson; Kristianstads Gren: Ola Larson, William Olson og Charles D. Ahlström; i Hørby Distrikt: Swen J. Nelson og Swen W. Nielson; i Helsingborgs Gren: Oke Oberg, John A. Pearson og Emil J. Isackson; i Karlskrone Gren: Martin Jönson og Almar O. Larson og i Lunds Gren: John Pehrson og B. P. Textorius.

Et Søndagsskole-Møde afholdtes Kl. 7, og gode Raad angaaende Skolen gaves af Præsidenterne A. G. Lundstrøm og Andreas Peterson, som begge haabede, at alle vilde interessere sig mere for Skolen, samt fremhævede de Fordele, som erholdes ved Søndagsskole-Undervisningen.

O. Larson, Skriver.

En Pioners Død. Christian Christiansen, en gammel og anset Borger i denne Stad, afgik ved Døden sidste Søndag omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen. Den Afdøde havde været syg i tolv lange Maaneder, og Døden kom uden al Tvivl som en Lindring for ham. Broder Christiansen var født i Dolby Sogn, Viborg Amt, Danmark, den 7. Oktober 1824. Han annammede Evangeliet straks efter, at det var bragt til hans Fødeland, og han har den høje Ære at være Fader til det første Barn, som fødtes af Mormon-Forældre i Danmark; dette Barn var John E. Christiansen, som døde i Ephraim i 1885.

Christian Christiansen kom til Utah tidlig i Halvtredserne og nedsatte sig i Salt Lake City tilligemed sin Familje. Han blev sendt paa en Mission til de østlige Stater kort efter sin Ankomst til Utah, og efter at have udført sin Mission gik han tilbage som Kaptejn over et Haandkarre-Kompagni. I Aaret 1860 flyttede den afdøde med sin Familje til Nephi, Juab County, og omtrent 6 Aar senere blev han kaldet til at udføre en Mission i sit Fødeland. Efter to Aars Forløb blev han afløst og efter sin Hjemkomst kaldet til at bygge sig et Hjem i Ephraim, Sanpete County, og til at være Biskop Edwards første Raadgiver. Efter Biskop Edwards' Død gik Broder Christiansen tilbage til Nephi og blev kaldet derfra til Levan, hvor han var Raadgiver til Biskop Pitchfork. Straks efter denne Biskops Død blev Broder Christiansen valgt til at indtage hans Plads som Biskop i Levan, hvilket Embede han beklædte med Anseelse i en Række af Aar.

I Aaret 1882 bosatte den Afdøde sig i denne Stad; i 1884 blev han igen kaldet til at besøge sit Fædreland for at kalde Syndere til Omvendelse. Ved sin Tilbagekomst begyndte han at arbejde i Forening med sin Hustru i Manti Tempel.

Hans Hustru overlever ham; Ezra Christiansen, en af hans Sønner, har udført en Mission til St. Louis, og Oliver, den yngste, er nu paa Mission i Danmark.

Christian Christiansen har udrettet et godt Arbejde i Kirken, og hans Gerninger ville med Kærlighed mindes af dem, som kendte ham. Begravelsen fandt Sted fra Tabernaklet her i Byen Onsdagen den 26. September Kl. 1, og mange af hans gamle Venner fulgte til Begravelses-Pladsen.

Manti Messenger.

Indhold.

Hvorledes Evangeliet skal prædikes 337
Konferencen i Kjøbenhavn 340
Red. Bem.:
Det varme Haandtryk 344
Ankomst 345
Bestikkelser 345
Afløsninger og Bestikkelse 346
Konferencen i Aarhus 346
Konferencen i Malmö 349
En Pioners Død 352

Kobenhavn, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).